

PHẦN VII

Tít... títt ... títt...

Bình Nguyên ấn vào cái nút xanh trên máy :

- Tôi nghe.
- Anh Nguyễn! Chị Thái Hà muốn gặp anh.
- Bảo cô ấy chờ anh ở phòng khách đi, Ngọc Hương.
- Chị ấy không chịu. Chị ấy đòi lên văn phòng anh, nói có chuyện muốn nói với anh.
- Vậy... thôi được. Anh xuống ngay.

Nhưng Bình Nguyên chưa kịp đứng dậy thì đã nghe tiếng Thái Hà trong máy:

- Tại sao không tiếp em ở văn phòng anh được? Nơi đó chỉ có thể dành cho Tử Đằng thôi, phải không?
- Thái Hà! Em nói gì vậy? Đây là nguyên tắc của anh, anh không thể phá vỡ nó.
- Nguyên tắc, nguyên tắc! Anh lúc nào cũng nguyên tắc.

Bình Nguyên thở hắt ra:

- Em lúc nào cũng như thế. Nếu muốn nói chuyện với anh thì chờ ở phòng khách, còn không thì về đi.
- Anh...

Bình Nguyên ấn nút tắt. Anh ngả người ra ghế. Càng ngày, Thái Hà càng phiền phức, làm anh bực bội vô cùng.

Cô chuyên gây sự với anh về những chuyện không có lý do. Quan hệ giữa anh và cô cứ kéo dài trong tình trạng như thế này, thì anh không dám tin nó còn có thể tiến triển tốt đẹp hơn.

Một lần thất bại trong hôn nhân, Bình Nguyên đã thấy chán ngán. Vì anh muốn làm vui lòng mẹ nên anh mới cặp bồ với Thái Hà.

Tuổi đời không còn nhỏ, những tưởng có thể cảm thông và chia sẻ với nhau, nào ngờ Thái Hà hoàn toàn không thể giúp gì được cho anh hết, trái lại còn làm cho anh khó chịu và chán nản.

Bình Nguyên xếp mớ giấy tờ lại và cho vào tủ. Anh với tay lấy tách trà lúc nãy Ngọc Hương mang vào uống, rồi mới rời khỏi phòng khách làm việc của mình. Bởi anh chuẩn bị cho cuộc gặp gỡ không mấy hòa bình.

Đẩy cửa phòng khách của công ty, Bình Nguyên hỏi ngay:

– Em tìm anh có việc gì?

Mắt Thái Hà ánh lên niềm vui, cô chạy đến ôm ngang lưng Bình Nguyên:

– Bộ có việc mới tìm anh được sao? Em rất nhớ anh.

Bình Nguyên gỡ tay Thái Hà:

– Em nghiêm chỉnh lại giùm anh đi. Ở đây là công ty đó.

– Công ty thì đã sao? Quan hệ của chúng ta ở công ty, ai mà không biết. Em là bạn gái của anh, đáng lý ra em không phải ở phòng khách công ty chờ anh đâu. Bình Nguyên! Anh không hề tôn trọng em.

– Như thế nào mới là tôn trọng? Ở đây là công ty và kia là văn phòng làm việc của anh. Em nói em là bạn của anh, ít ra em cũng phải biết và không nên đến đây tìm anh và làm khó nhân viên của anh trong giờ làm việc. Chúng ta có thể hẹn gặp nhau ở nơi khác mà.

– Hẹn anh được sao? Anh lúc nào cũng công việc, khách hàng. Hình như anh không hề có thời gian cho em. Nếu hôm nay em không đến đây thì anh có gặp em không? Có gọi điện cho em và có hẹn em không?

– Thái Hà...

Cô khoát tay:

– Anh đừng lựa lời giải thích với em nữa. Em không muốn nghe gì nữa cả.

– Vậy có chuyện gì em cứ nói đi. Anh không có nhiều thời gian đâu.

– Em muốn anh ra ngoài ăn cơm với em.

– Không được.

– Tại sao? Anh có bận nhiều việc đi chăng nữa thì cũng có thời gian nghỉ trưa mà.

Thái Hà xuống giọng:

– Lâu rồi chúng ta mới gặp nhau. Anh không thể chiều em sao?

– Xin lỗi nghe Thái Hà, hẹn em hôm khác đi. Trưa nay, anh không thể ra ngoài. Công việc còn đang chờ anh.

– Bình Nguyên...

– Nếu hiểu cho anh thì đừng phiền anh trong lúc này. Em đi ăn một mình đi.

Thái Hà mím môi:

– Anh thật sự không đi với em?

– Anh xin lỗi.

– Em không muốn nghe ba tiếng đó. Bình Nguyên! Điều em lo lắng bấy lâu đã không sai. Em không dám tin nhưng bây giờ em đã tin. Anh thay đổi nhiều quá.

– Thế ư? Còn anh thì anh thấy em thay đổi thì đúng hơn. Lúc chúng ta quen nhau, em đâu có quan tâm đến thời gian của anh, cũng đâu quan tâm đến anh đi với ai, làm gì? Cái gì đã làm em tự làm khổ mình vậy, những chuyện mè nheo như trẻ con. Chúng ta đã lớn hết rồi, và anh, anh đâu phải là một chàng trai mới lớn để lãng mạn. Anh còn biết bao công việc và nhiều người xung quanh anh cần anh quan tâm. Vậy mà em lại... Em hoàn toàn không hiểu anh gì cả. Càng ngày em càng làm cho anh nặng nề, căng thẳng.

Thái Hà cười:

– Thì ra là vậy! Và em đã quên anh đã một lần đổ vỡ, cái anh cần không còn là một tình yêu lãng mạn mà là sự thấu hiểu và chia sẻ. Còn em, em đã không làm gì được hết. Em chỉ mang nhiều phiền toái đến cho anh thôi.

– Thái Hà...

– Em không hiểu anh, vậy thì Tử Đăng hiểu anh, phải không?

Bình Nguyên cau mày:

– Tử Đăng! Sao có cô ấy vào câu chuyện của chúng ta?

– Lúc em lên đây thì gặp Tử Đăng ở dưới sân. Em mắng cho cô ta một trận và bảo đừng bao giờ mơ trở thành nhân viên của Công ty Kiến trúc Thái Nguyên.

– Em điên rồi!

Thái Hà sững người:

– Sao anh lại mắng em? Anh không thích Tử Đăng, em chỉ muốn giúp anh thôi mà.

Bình Nguyên đi qua đi lại:

– Anh phải nói với em như thế nào đây nhỉ? Em có biết Du Tử Đăng là người công ty anh đang cần đến không?

– Nhưng cô ta đã kiêu căng từ chối cuộc phỏng vấn của anh.

Bình Nguyên giơ tay:

– Thôi, em đừng nói nữa! Dù sao Tử Đăng cũng không có ý định vào công ty này.

– Cô ta có muốn vào, em cũng không cho.

– Anh yêu cầu em không nên xen vào công việc của anh. OK?

Thái Hà giận dữ:

– Được thôi. Nhưng em cũng nói trước để anh biết. Em không tha cho Tử Đăng, nếu biết nó có mối liên hệ nào với anh.

Bình Nguyên lạnh lùng:

– Anh cảnh cáo em. Nếu em biết chuyện thì tốt cho em. Còn bằng không, anh sẽ chẳng bao giờ tha thứ cho em. Lúc đó, cả tình bạn của chúng ta cũng không còn.

Bình Nguyên quay lưng đi thì Thái Hà đổ gục xuống. Bây giờ cô phải làm sao đây? Không phải cô đang từ từ đánh mất anh đó ư? Bình Nguyên! Nếu anh bất nghĩa thì em cũng bất nhân đó.

Bình Nguyên đi được một lúc thì có tiếng gõ cửa. Ngọc Hương bước vào.

– Chị Thái Hà! Giám đốc căn dặn chị đi ăn một mình đi. Giám đốc không muốn ai làm phiền trong buổi trưa này.

Thái Hà khoác túi xách đứng lên với khuôn mặt buồn bã. Ngọc Hương an ủi:

– Chị đừng buồn. Lúc này, giám đốc chịu quá nhiều áp lực công việc nên như thế đó.

Thái Hà lắc nhẹ:

– Tôi không buồn đâu. Chào cô!

– Chào chị!

Nhìn theo dáng vẻ thiếu nã của Thái Hà, Ngọc Hương chỉ biết lắc đầu...

Dang sẫm soi cái áo đầm mới mua của mình, An Tâm ngược lên nhìn bạn:

– Mi định thế nào, hả Tử Đăng?

– Chuyện gì?

– Mi đã từ chối cuộc phỏng vấn của người ta và bây giờ lại muốn trở vào đó. Bằng cách nào đây?

– Ta chưa nghĩ ra, nhưng nhất định sẽ có cách.

An Tâm lắc đầu:

– Ta thật không hiểu mi nghĩ gì. Có nơi để làm việc còn không chịu, bày đặt này nọ. Bây giờ thì sao? Nằm nhà tiếc nuối rồi, phải không?

Tử Đăng cãi lại:

– Tại lúc đó người ta hơi thiếu suy nghĩ chứ bộ. Nhưng người ta chỉ mới phỏng vấn, chưa biết đậu hay không thì không tiếc nuôi làm gì.

– Nếu mi chịu phỏng vấn thì có cơ may đậu. Vì Bình Nguyên là giám đốc công ty mà.

Tử Đăng gạt ngang:

– Đừng nhắc đến ông ta!

– Ta có cảm giác mi rất ghét Bình Nguyên. Tại sao vậy?

– Ghét thì ghét, bộ cần có lý do sao?

– Đương nhiên rồi. Từ lúc biết nhau đến giờ, Bình Nguyên chưa bao giờ làm gì có lỗi với ta và mi mà. Ông ta là một người tốt.

– Ta thì rất ghét những người tốt.

– Không có ai ngược đời như mi.

An Tâm nói:

– Mi là con nhỏ bướng bỉnh và lì lợm nhất.

Tử Đăng trầm giọng:

– Mi cũng biết vì sao ta phải như vậy mà. Những người như chúng ta, nếu không biết đấu tranh để sinh tồn, thì xã hội này không có chỗ đứng cho chúng ta đâu. Rồi chúng ta sẽ bị xem thường và bị ghẻ lạnh. Năm năm ở Mỹ, ta đã học được cách sống ấy từ ba nuôi. Hãy tự bảo vệ mình và không nên dựa dẫm vào người khác. Không ai có thể cho ta cuộc sống và cho ta tương lai. Hôm ấy, ta từ chối buổi phỏng vấn ở Công ty Kiến trúc Thái Nguyên, bởi ta không muốn Bình Nguyên thương hại ta, và Thái Hà nhìn ta với ánh mắt chế nhạo và khinh bỉ.

– Mi quan tâm đến Thái Hà làm gì?

– Ít nhiều thì cô ta cũng gây sự chú ý, và miệng đời là liều thuốc cực độc.

– Vậy bây giờ....

– Qua nhiều đêm suy nghĩ, ta đã có quyết định xin vào Thái Nguyên, dù không là một kiến trúc sư cũng được. Ta không muốn những người đang coi thường thân phận ta càng có cơ hội dè bieu ta hơn. Ta muốn chứng minh cho họ thấy, tuy chúng ta là những cô nhi, nhưng chúng ta vẫn có một gia tài vô giá, đó là tài năng, trân trọng và yêu thương lẫn nhau.

An Tâm nắm tay bạn cùng chia sẻ:

– Ta hiểu rồi, Tử Đăng ạ. Chúng ta phải vươn lên, phải đạt được mục đích bằng đôi tay và khối óc của mình.

– Bắt đầu từ bây giờ, không ai có thể cản được ước mơ của chúng ta. Dù là Bình Nguyên hay Thái Hà cũng không đáng.

– Ủm.

Tử Đăng như tâm sự:

– Mi biết không? Từ ngày xơ Tâm mất. Bình Nguyên như ám ảnh ta, cho nên ta mới cảnh giác và xem ông ta như kẻ thù vậy. Cho đến hôm ta đi phỏng vấn ở Công ty Kiến trúc Thái Nguyên và biết ông ta là giám đốc công ty, ta hơi bất ngờ nhưng cũng có phần nể phục. Năm năm ở Mỹ, ta đã không biết, thì ra nhà kiến trúc tài ba Nguyễn Thái Bình Nguyên nổi tiếng đến như vậy. Ta đã từng xem nhiều bản vẽ của ông ta, nó có nét riêng và rất là đặc sắc. Nhiều mô hình mô phỏng đã được thế giới biết đến.

– Thế ư! Vậy mà ta có biết gì đâu.

– Hai năm trước, Bình Nguyên đã đạt giải thưởng do Hội Kiến trúc sư Châu Á- Thái Bình Dương trao tặng.

– Sao mà mi rành vậy?

– Mi quên là ta hay cập nhật thông tin trên mạng sao?

– Ô!

– Còn rất nhiều rất nhiều chuyện mi chưa biết. Mấy ngày qua, ta đã âm thầm điều tra và vô tình biết được một số thông tin lý thú.

An Tâm kêu lên:

– Trời ơi! Thì ra vì chuyện ấy mà mi đi suốt ngày đó hả? Định làm thám tử tư sao?

Cô cũng tò mò:

– Mi... điều tra được gì rồi?

– Mi muốn biết lắm sao?

– Đương nhiên rồi.

Tử Đăng chống tay:

– Nhất Trung cũng biết đó. Mi hỏi anh ấy đi.

– Nhất Trung?

– Ủ. Anh ấy tham gia với ta mà.

– Nhưng ta không muốn chờ Nhất Trung. Mi nói cho ta nghe đi.

– Ta...

Chợt có tiếng gõ cửa. Tử Đăng mừng như thoát nạn. Cô ra dấu:

– Đón khách đi!

– Không đón.

– Ô... nhỏ này!

Tiếng gõ cửa ngày càng dồn dập. Tử Đăng không dần được, cô đứng lên, miệng lâm bâm:

– Hôm nay bày đặt giở chứng nữa.

Khi cánh cửa được mở ra, người khách không ai xa lạ mà chính là Nhất Trung. Tử Đăng kêu lên:

– Ô! Công tử đi đâu lạc bước đến đây vậy? Chúng tôi vừa mới nhắc đến công tử là công tử có mặt ngay rồi. Hân hạnh được đón chào!

Nhất Trung phì cười:

– Em làm gì giống hát tuồng vậy, Tử Đăng? An Tâm đâu?

– Ô! Chưa vào nhà thì đã hỏi nàng. Dạ thưa công tử, nàng của công tử đang ở trong nhà.

Tử Đăng né người, miệng không thôi cười. Nhất Trung dựng xe rồi mới bước vào. Anh hỏi khi ngồi xuống ghế:

– Hai người làm gì vui dữ vậy? Bộ mới vừa trúng mảnh hả?

– Nhỏ Tử Đăng trúng mảnh thì có.

An Tâm rót ly nước để xuống bàn:

– Anh uống nước.

– Cám ơn em.

Nhất Trung quay sang Tử Đăng:

– Nói đi chứ, chuyện gì làm em vui?

– Thì là anh đó. Anh đến đúng lúc quá nên em mừng.

– Anh không hiểu.

An Tâm xoa tay:

– Đừng nghe nhỏ ấy nói nữa. Càng nói càng tức.

– Đúng đó! Anh hãy nói chuyện với An Tâm đi, không cần quan tâm đến em đâu.

– Hai người thật trẻ con quá đi.

Nhất Trung làm mặt nghiêm:

– Bây giờ, hai người có chịu nói không?

Tử Đăng háy bạn:

– Mi hỏi anh Trung đi!

– Ờ thì... em tò mò muốn biết bí mật về giám đốc Công ty Kiến trúc Thái Nguyên, nhưng Tử Đăng không chịu nói. Nhỏ bảo em đi hỏi anh.

– Chỉ có thể thôi à?

– Dạ.

– Được thôi. Em cũng nên biết chút ít về ông chủ của chúng ta. Cũng chẳng có gì là xấu đâu.

– Anh nói....

Nhất Trung kể:

– Hôm Tử Đăng đi phỏng vấn về, anh gặp cô ấy ở ngã tư Nam Kỳ Khởi Nghĩa, định trêu ghẹo một chút, nhưng nhìn khuôn mặt dễ gây sự nên anh không dám và dừng xe hỏi thăm. Tức khí, cô nàng tuôn ra một lượt. Thì ra không chỉ vì cuộc phỏng vấn ấy, mà còn liên quan đến Thái Hà. Sau một hồi giải bày nỗi lòng, Tử Đăng muốn làm một cuộc điều tra. Và cuối cùng...

An Tâm nôn nóng:

– Sao hả anh?

– Thì Tử Đăng quyết định đi phỏng vấn lại.

– Em không hỏi chuyện đó. Em muốn biết chuyện liên quan đến ông chủ chúng ta.

– À! Công ty Kiến trúc Thái Nguyên và Công ty Quảng cáo Thái Nguyên mà anh và em đang làm việc có cùng một ông chủ.

– Sao?

– Ngạc nhiên lắm phải không? Người đàn ông bảo trợ cho nhà tình thương là tổng giám đốc Công ty Kiến trúc - Quảng cáo Thái Nguyên: Nguyễn Thái Bình Nguyên.

– Ông ta giàu đến thế cơ à ?

– Giàu mà còn nổi tiếng nữa. Những bản vẽ và nhiều công trình đồ sộ của ông ta, chúng ta đã từng nghe từng thấy, từng biết đến. Nhưng rất tiếc, chúng ta không nhận ra ông ta sớm.

Tử Đăng xen vào:

– Ta truy cập trên mạng, nhưng lại không quan tâm đến diện mạo ông ta.

An Tâm giấu nụ cười:

– Bây giờ biết thì cũng tốt quá rồi. Tử Đăng có cơ hội học hỏi và vun đắp thêm cho tình bạn.

Tử Đăng trừng mắt:

– Mi nói cái gì thế?

– Lần này mi thua ta rồi, Tử Đằng ạ. Lời nói danh dự không thể nuốt được.

Tử Đằng lờ mờ hiểu điều An Tâm nói. Cô ôm đầu:

– Tiêu ta rồi.

– Có gì đâu là đáng sợ, bình thường thôi mà. Xem lần này, mi có còn cãi bướng với ta nữa không nhé. Nếu mi quyết định phỏng vấn lại, thì ta chúc mi thành công.

– Một lời hứa sai lầm cho cả đôi ta.

Nhìn khuôn mặt thiếu não của Tử Đằng, Nhất Trung ngỡ ngác:

– Hai người đang diễn trò gì vậy?

– Đó là chuyện của bọn em, anh không nên biết. Còn chuyện anh nên biết là... anh tìm cách giúp Tử Đằng xin phỏng vấn lại thôi.

– Chuyện này...

Tử Đằng khoa tay:

– Đừng bận tâm đến vấn đề ấy. Chuyện của ta thì ta ắt có cách.

Tử Đằng vỗ vai Nhất Trung:

– Anh còn điều tra được chuyện gì nữa không?

– Còn chứ. Rất nhiều nữa là khác. Nhưng nói ra không hay đâu. Anh không có thói quen nói về một người khi người đó không có mặt.

An Tâm ngẫm nghĩ:

– Tại sao không hay? Chẳng lẽ có điều gì đó ghê gớm lắm à?

Nhất Trung gãi đầu:

– Anh...

Tử Đằng và An Tâm găm gù:

– Tụi em buộc anh phải nói. Có gì tụi em chịu trách nhiệm hết cho.

– Không thể mà.

– Anh... Vậy anh có tin tụi em giận và không nhìn mặt anh không?

Nhất Trung cảm thấy khó xử. Dù sao Bình Nguyên cũng là sếp của anh. Bây giờ anh nói những điều mà thuộc về quá khứ làm ảnh hưởng đến cách nhìn của mọi người dành cho Bình Nguyên. Như thế thì...

An Tâm mím môi:

– Anh có nói không?

Thấy An Tâm lớn tiếng, Tử Đằng nắm vai bạn.

– Thôi đi! Nếu Nhất Trung không thể nói thì đừng ép anh ấy.

– Không được. Ta biết có điều gì đó... khủng khiếp lắm. Và ta cần muốn được biết điều ấy.

– An Tâm ...

Nhất Trung ngăn lại;

– Cô ấy muốn biết cũng không có sao. Thật ra chẳng có điều gì khủng khiếp cả. Chỉ là...

Chuông điện thoại reo vang cắt ngang câu nói của ba người. An Tâm hầm hầm chụp ống nghe:

– Alô.

– Là chị An Tâm phải không ?

– Xuân Phú!

– Em không làm phiền chị trong giờ này chứ?

– Không. Có chuyện gì thế em?

– Dạ, anh Bình Nguyên muốn gặp chị ấy, nhưng không liên lạc được.

An Tâm kêu lên:

– Bình Nguyên? Hiện giờ anh ấy đang ở đâu?

– Dạ, ở nhà tình thương. Anh Nguyên đang nói chuyện với xơ. Chị có thể liên lạc với chị Tử Đằng giúp em không?

– Nhưng nếu liên lạc được cũng không đến chỗ em kịp. Sẽ khuya lắm đó.

An Tâm đề nghị:

– Hay em gọi Bình Nguyên, chị muốn nói chuyện với anh ấy thử xem.

– Ừ.

Trong khi chờ đợi, An Tâm đánh tiếng với Nhất Trung và Tử Đằng:

– Là Xuân Phú gọi. Con bé nói Bình Nguyên muốn gặp Tử Đằng, anh ta đang ở Nhà tình thương.

Tử Đằng cau mày:

– Bình Nguyên gặp ta làm gì? Ta và ông ấy đâu quen biết gì với nhau.

– Ta không biết. Có thể là liên quan đến việc làm của mi. Bình Nguyên muốn gọi mi phỏng vấn lại.

– Không thể nào. Bình Nguyên là con người kiêu ngạo và đầy tính cách. Ông ta sẽ không bao giờ hạ mình trước ai cả. Huống chi ngay từ đầu, ta đã tỏ ý không phục và từ chối cuộc phỏng vấn. Bình Nguyên không có lý do gì gọi ta trở lại.

– Biết đâu được... Tuy Bình Nguyên rất có nguyên tắc, nhưng ông ta rất trọng dụng nhân tài. Có thể ông ta đã xem bản vẽ của mi gửi kèm hồ sơ nên đã suy nghĩ lại.

Nhất Trung tán thành:

– An Tâm nói cũng có lý. Tuy anh chưa một lần tiếp xúc với Bình Nguyên, nhưng phong cách và tài năng của anh ta làm cho anh ấn tượng.

– O! Sao tự nhiên hai người đều nói tốt cho Bình Nguyên vậy?

– Anh chỉ muốn em có một công việc làm thích hợp với sở thích của em thôi.

– Nhưng đâu phải chỉ có công ty Thái Nguyên mới đáp ứng được.

– Vậy em không muốn trở lại đó nữa sao?

– Không phải. Nhưng em chưa dám tin vào sự thật thôi. Anh biết không? Mọi cái đều rất mong manh với những người là cô nhi như bọn em.

– Vậy thì em cứ nghĩ Bình Nguyên cần một nhân tài, và em thì có cơ hội thể hiện tài năng của mình. Đồi bên đều có lợi.

Tử Đăng có vẻ suy nghĩ:

– Chờ xem đã...

– Alô. Chị An Tâm!

An Tâm áp máy vào tai:

– Chị đây. Sao hả?

– Anh Bình Nguyên đồng ý nói chuyện với chị. Chị cầm máy nhé!

– Ừm.

– ...

– Hello! (xin chào)

– Chào ông!

– Nghe Xuân Phú nói, cô muốn gặp tôi.

– Vâng.

– Vậy thì cô nói đi.

– Tôi muốn biết lý do ông tìm Tử Đăng?

- Tại sao?
 - Tôi là bạn thân của nó. Tôi có quyền được biết chứ?
 - Ô! Thật ra tôi tìm cô ấy cũng chẳng có việc gì lớn lao. Lần trước, cô ấy đã từ chối phỏng vấn, nên tôi có ý định giới thiệu cô ấy vào một công ty khác.
 - Công ty nào?
 - Quảng cáo Thái Nguyên.
 - Là công ty tôi đang làm à ?
 - Cô chuyển lời với Tử Đăng giùm tôi nhé. Nói cô ấy đến nộp hồ sơ và phỏng vấn.
 - Nếu Tử Đăng từ chối thì sao?
- Bình Nguyên thở ra:
- Tùy cô ấy vậy?
 - Ông Bình Nguyên này! Tôi hỏi ông một câu nhé.
 - Cô cứ hỏi!
 - Tại sao ông giúp Tử Đăng?
 - Đơn giản vì tôi xem cô ấy như bạn.
 - Thật không? Hay ông coi chúng tôi là cô nhi, và chỉ có ông mới giúp được chúng tôi?
 - An Tâm! Cô nghĩ tôi như thế à?
- An Tâm lắc nhẹ:
- Tôi không biết, bởi vì chúng tôi chưa hiểu gì về ông cả.
 - Rồi từ từ các cô cũng sẽ hiểu thôi.
 - Cảm ơn ông. À! Tôi có thể hỏi ông một câu nữa hay không?
- Bình Nguyên cười nhỏ:
- Sao hôm nay cô cứ rào đón hoài vậy? Không giống cô chút nào.
 - Nếu Tử Đăng muốn trở lại Công ty Kiến trúc Thái Nguyên, ông có tiếp đón nó không?
 - Rất hân hạnh nữa là khác. Nhưng cô ấy sẽ không trở lại đâu, vì cô ấy không muốn gặp tôi.
 - Vậy ông giới thiệu Tử Đăng đến Công ty Quảng cáo Thái Nguyên thì không gặp ông sao?
 - Tôi không hiểu.

– Ông thông minh mà, ông giám đốc.

An Tâm gác máy, cô cười cười:

“Bình Nguyên, ông tưởng tôi không biết ông đang nghĩ gì sao?”

Tử Đăng nhìn bạn như chờ đợi câu trả lời. An Tâm làm vẻ mặt nghiêm nghiêm, quan trọng:

– Ta vừa nói chuyện với Bình Nguyên. Ông ấy có nhã ý giới thiệu mi đến Công ty Quảng cáo Thái Nguyên làm việc.

– Công ty quảng cáo? Tại sao không phải là Công ty Kiến trúc Thái Nguyên?

– Bình Nguyên nói, ông ấy không muốn làm mi khó xử.

Tử Đăng mím môi lại. Cô đâu thể nói được gì. Tất cả đều tại cô. Tại cô đồng đánh, tại cô bướng bỉnh cố chấp, bây giờ thì trách ai.

Bình Nguyên không muốn tuyển cô vào công ty kiến trúc nên đã giới thiệu vào công ty khác.

Hiểu được tâm trạng của bạn, An Tâm động viên:

– Không có cơ hội làm việc ở Công ty Kiến trúc Thái Nguyên, thì làm ở Công ty Quảng cáo Thái Nguyên cũng vậy thôi. Lúc đó mi và ta được ở gần nhau mỗi ngày.

– Mi đang làm ở Công ty Quảng cáo Thái Nguyên ư?

– Thì ta đã nói với mi ngay từ đầu rồi mà. Đừng suy nghĩ nữa! Nếu muốn gặp Bình Nguyên thì làm ở công ty nào mà chẳng gặp được.

– Gặp ông ta để làm gì? Bình Nguyên nói giới thiệu ta đến công ty quảng cáo, thật ra cũng là của ông ta. Quanh đi quẩn lại ta vẫn là nhân viên dưới quyền ông ta.

– Mi không thích à?

– Vấn đề không phải thích hay không thích, mà là ta muốn làm ngược lại.

Tử Đăng đứng lên:

– Ngày mai ta đến công ty kiến trúc một lần nữa rồi mới quyết định.

Nãy giờ im lặng, bây giờ Nhất Trung mới lên tiếng:

– Em đâu cần thiết phải làm như vậy. Người ta không muốn nhận em thì hà tất phải hạ mình. Em có bằng kiến trúc ở nước ngoài, thì sợ gì không có công ty tuyển dụng.

– Anh nói em như thế thì anh không hiểu được em rồi. Em không hạ mình và cũng không van vỉ ai. Em chỉ làm những gì mà em thấy cần phải làm thôi.

An Tâm ngáp ngừng:

– Thế mi...

– Không còn gì phải bận tâm và suy nghĩ đâu. Bây giờ ta về đây. Mi nhớ cuối tháng này phải dọn qua ở với ta đây.

Tử Đăng cúi đầu chào Nhất Trung:

– Anh ở chơi, em về trước.

– Tử Đăng!

Nhất Trung bước theo:

– Để anh đưa em về.

– Không cần đâu. Em có xe mà. Anh ngồi với An Tâm thêm một chút nữa đi, nhỏ ấy cần anh hơn.

Tử Đăng vẫy tay:

– Chúc mi ngủ ngon nhé, An Tâm! Đêm nay mi thấy hoàng tử của lòng mình.

– Quỷ sứ! Mi chạy xe cẩn thận đó!

Tử Đăng cười, nụ cười rất đẹp. Nhất Trung đứng nhìn theo mà không khỏi nén thở dài.

“Cô ấy lúc nào cũng tránh mặt anh. Như thế thì đến bao giờ anh mới bày tỏ được lòng mình đây?”

Và An Tâm cũng chợt nhận ra: Con tim của Nhất Trung đã thuộc về người khác.

Cô cúi mặt rung rung buồn với tình yêu đơn phương của mình.